

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENAT

În temeiul prevederilor Art. 13 Pct. 23 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului,

Parlamentul României adoptă prezenta

DECLARAȚIE

Parlamentul României salută clarificările pe care Curtea Constituțională a României le-a adus în decizia sa din 8 februarie 2017. Declarând neîntemeiate sesizările Consiliului Superior al Magistraturii și Președintelui României, Curtea explică, pe de o parte, cum Parlamentul poate delega Guvernului printr-o lege specială de abilitare competența de a emite ordonanțe, iar pe de altă parte, că executivul „nu are obligația constituțională sau legală de a solicita avizul Consiliului Superior al Magistraturii în materia în care a legiferat, iar Consiliul Superior al Magistraturii nu are abilitarea legală de a emite un astfel de aviz”.

De altfel, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit demult că „în cazul elaborării și emiterii unor alte acte normative, legea nu prevede obligația solicitării avizului Consiliului Superior al Magistraturii, astfel că exigența acestei autorități publice de a aviza acte normative care nu se circumscriu activității autorității judecătorești depășește sfera atribuțiilor sale constituționale”.

Parlamentul apreciază că, în condiții normale, asemenea lămuriri nu ar fi fost necesare. Textul Constituției este în sine suficient de explicit. Ceea ce a făcut oportună și necesară decizia Curții este absența manifestă a bunei credințe în interpretarea legii fundamentale de către reprezentanți instituționali ai autorității judecătorești, ca și abuzul de drept al Președintelui României, care recurge la sesizarea fără temei a Curții doar în scopul blocării unui proces politic democratic.

Parlamentul României consideră că recenta decizie a Curții trebuie să pună capăt o dată pentru totdeauna acțiunilor concertate de subminare a rolului și prestigiului Parlamentului ca instituție centrală a democrației și organ reprezentativ suprem al națiunii noastre. Parlamentul nu va mai accepta pe viitor să fie redus la condiția de spectator al unor decizii politice ce se iau după criterii netransparente de către persoane care nu și-au câștigat prin vot dreptul de a decide și de către agenții ale statului conduse la rândul lor de persoane numite pentru îndeplinirea unor atribuții fără caracter politic, de ordin judiciar sau ținând de sfera siguranței naționale.

Pe fond, aceste acțiuni de discreditare a Parlamentului sunt lipsite de o motivație rațională. Trebuie afirmat răspicat că toate instrumentele juridice folosite în combaterea corupției emană de la Parlament. Ele sunt în mod fundamental expresia voinței politice a acestuia de a instaura necondiționat domnia legii și de a întări instituțiile statului de drept. Imperfecțiunile cadrului normativ al luptei anti-corupție, semnalate cu repetiție de Curtea Constituțională, sunt produse tocmai de urgența, rareori justificată, impusă procesului de adoptare a legilor, unele dintre acestea fiind trecute prin angajarea răspunderii Guvernului. Calitatea legilor crește ori de câte ori Parlamentul este lăsat să delibereze fără a fi supus la presiuni exterioare.

Prin această Declarație, Parlamentul își reafirmă supremația politică față de toate celelalte instituții publice și se arată decis să-și exercite cele trei funcții fundamentale ce îi revin prin Constituție: funcția reprezentativă, funcția legislativă, precum și funcția de alegere și control a executivului.

Parlamentul, ca expresie a suveranității naționale, reprezintă societatea românească în ansamblul ei și cu toate componentele ei. Îi reprezintă deopotrivă pe cei care au votat, indiferent de opțiunea politică, dar și pe cei care nu s-au prezentat la urne. Funcția esențială a Parlamentului este aceea de a da, prin dezbaterile sale, o formă reprezentativă preocupărilor celor mai grave și profunde ale societății. Cunoașterea publică este indispensabilă într-o democrație, iar sarcina oricărui Parlament este aceea de a spori calitatea și sfera gândirii ce animă deliberarea colectivă.

Modul direct de alegere a Președintelui României a indus impresia greșită că cel ales este primul reprezentant al națiunii, că ar fi un președinte absolut al românilor, mai legitim și mai reprezentativ decât Parlamentul. Președintele, odată ales, devine prin efectul Constituției exterior societății, ocupând o poziție de mediator între aceasta și autoritățile publice. Președintele României reprezintă statul român (Articolul 80, Aliniatul 1) cele trei puteri ale acestuia – legislativă, executivă și judecătorească – fiind nu numai separate între ele, dar și distincte de societatea cetățenilor, care este „fundamentul” statului, dar nu se confundă cu acesta (articolul 4, aliniatul 1). Parlamentul este organul care asigură legătura constituțională între Președinte și societate, așa cum subliniază procedura care-i cere Președintelui să depună jurământul de investitură în plenul reunit și să încredințeze apoi președinților celor două camere documentul pe care a semnat jurământul. Parlamentul oglindește deci voința societății, în timp ce Președintele exprimă arhitectura instituțională a statului și o explică atunci când este necesar.

În al doilea rând, Parlamentul este „unica autoritate legiuitoare a țării” (Articolul 61, Aliniatul 1). Parlamentul acceptă să delege Guvernului, în termeni preciși, exercițiul acestei autorități, nu însă vreunei alte instituții. Nu poate delega autoritatea înseși, care este inalienabilă. În temeiul legilor pe care le face și pe care le modifică suveran, Parlamentul se poate consulta în cursul procesului legislativ cu instituții publice, cu experți, cu societatea civilă, cu orice parte interesată. Avizele pe care Parlamentul convine să le solicite nu pot avea un caracter constrângător. Nimeni și în nici o materie nu-și poate aroga dreptul de a uzurpa autoritatea legislativă a Parlamentului, care este unică și indivizibilă.

În sfârșit, grupurile politice din Parlament trebuie consultate de Președinte în vederea desemnării unui candidat pentru funcția de prim-ministru, după care Parlamentul îi acordă (sau nu) acestuia și întregii liste a Guvernului votul de încredere (Articolul 103) și acceptă programul de guvernare prin care executivul realizează politica internă și externă a țării și conduce administrația publică (articolul 102, aliniat 1). Din acel moment, Guvernul și toate organele administrației publice se supun controlului parlamentar (articolul 111, aliniat 1), Parlamentul fiind singura instanță politică în față căreia Guvernul este răspunzător pentru întreaga sa activitate (Articolul 109, Aliniat 1).

Parlamentul României califică drept neconstituționale și inacceptabile judecățile pe care fie Președintele României, fie Consiliul Superior al Magistraturii, fie reprezentanții ai Ministerului Public le formulează la adresa unor decizii și activități ale Guvernului. Asemenea acțiuni uzurpă ilegal și abuziv dreptul exclusiv al Parlamentului de a trage Guvernul la răspundere, în diferitele forme prevăzute de lege și de regulamentele camerelor, pentru activitatea sa.

La începutul primei sesiuni din acest mandat, Parlamentul României se angajează cu fermitate să respecte riguros articolul 69 din Constituție și să servească exclusiv națiunea pe care o reprezintă, refuzând totodată să-și supună mandatul oricăror solicitări imperative, de oriunde ar veni. Parlamentul respectă dreptul la liberă exprimare, înțelegând în același timp că este singurul reprezentant constituțional al întregii societăți. Oportune sau inoportune, îndreptățite sau abuzive, păreriile Președintelui României, Consiliului Superior al Magistraturii și ale Ministerului Public sunt opinii particulare și parțiale. Opinia structurată și legală a societății românești este exprimată în mod legitim și cu exclusivitate de Parlament.